

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 7 โดยใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 13,808 คน ที่สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2521

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลในเขตการศึกษา 7 และแยกวิเคราะห์เป็นกลุ่มตามอัตราการเข้าเรียนต่อโดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอนดังนี้คือ

1. ตัวแปรที่ศึกษาที่ไม่ใช่ตัวแปรต่อเนื่องอันได้แก่ เพศ ประเภทของโรงเรียนที่นักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพบิดามารค สถานภาพของนักเรียนที่มีพี่เรียนระดับมัธยม ความต้องการของนักเรียนในการศึกษา ความต้องการของบิดามารคในการศึกษาของนักเรียน สถานภาพของนักเรียนที่มีมารคประกอบอาชีพ ภูมิลำเนา โดยการทดสอบแบบไคสแควร์ (Chi-square)

2. ตัวแปรที่ศึกษาที่เป็นตัวแปรต่อเนื่องอันได้แก่ อายุ และสัมฤทธิ์ทางการเรียน การศึกษาของบิดามารค รายได้ของบิดามารค จำนวนพี่น้องในครอบครัว ค่าคัมภ์ของการเป็นบุตร โดยการวิเคราะห์แบบจำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

ข้อค้นพบ

ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะตามประเภทของตัวแปรที่ทำการศึกษาดังนี้คือ

1. องค์ประกอบทางสถานภาพส่วนตัว ตัวแปรที่จะอธิบายถึงโอกาสที่นักเรียนที่จะได้ศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อคือ

1.1. ประเภทของโรงเรียนที่นักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากประเภทต่าง ๆ มีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อแตกต่างกันคือ นักเรียนที่จบชั้น ป.6 จากโรงเรียนประชาบาลได้เข้าศึกษาต่ออย่างน้อยที่สุดและนักเรียนที่ได้เข้าศึกษาต่อมากที่สุดเป็นนักเรียนที่จบชั้น ป.6 จากโรงเรียนราษฎร์ รองลงมา เป็นนักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียนที่สังกัดกรมสามัญ

ศึกษาและโรงเรียนเทศบาล

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนพบว่านักเรียนที่ได้ศึกษาต่อมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ศึกษาต่อ กล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน 74% (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.9800) แต่ถ้าวัดพิจารณาแต่ละกลุ่มตามอัตราการ เข้าศึกษาต่อแล้ว ผลปรากฏว่า กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการ เข้า เรียนต่อสูงและปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ ไม่ใช่ตัวแปรที่สำคัญ ในการจำแนกนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ แต่สำหรับกลุ่มที่มีอัตราการ เรียนต่อต่ำ ผลสัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรในการจำแนกนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ

1.3 ลำดับที่ของการ เป็นบุตร พบว่า กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการ เรียนต่อปานกลาง ลำดับที่ของการ เป็นบุตร เป็นตัวแปรที่จะทำให้ นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อ แต่เป็น ตัวแปรที่สามารถอธิบายได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คือค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ .23176 จึงเป็นลำดับ สูงท้าย เมื่อเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอื่นที่นำมาพิจารณา

1.4 ความต้องการของนักเรียนในการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้ศึกษาต่อมีความ ต้องการในการศึกษาต่อชั้นมัธยมมากกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ

2. องค์ประกอบทางสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมครอบครัว ตัวแปรที่จะอธิบาย ถึงโอกาสที่นักเรียนจะได้ศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อคือ

2.1 อาชีพของบิดามารดา พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพธุรกิจ รับราชการ และค้าขาย ได้เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมมากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดา ประกอบอาชีพ รับจ้างและ เกษตรกรรม

2.2 สถานภาพของนักเรียนที่มีมารดาประกอบอาชีพพบว่า นักเรียนที่ได้ศึกษาต่อ ส่วนใหญ่แล้วมารดาจะ ประกอบอาชีพมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ศึกษาต่อชั้นมัธยม

2.3 การศึกษาของบิดา เมื่อพิจารณาทั้งเขตการศึกษา พบว่า การศึกษาของบิดา เป็นตัวแปรสำคัญที่จะแยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ คือมีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด (-.4324) ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วบิดาจะมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (ค่าเฉลี่ยการศึกษาของบิดา เท่ากับ 3.1767) แต่ถ้าวัดพิจารณาในแต่ละกลุ่มจังหวัดตามอัตราการ เข้า เรียนต่อ พบว่า กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการ เรียน ต่อปานกลางและอัตราการ เรียนต่อต่ำ การศึกษาของบิดา เป็นตัวแปรที่สำคัญรองจากรายได้ของ บิดามารดาในการที่จะแยกกลุ่มของนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ

2.4 การศึกษาของมารดา เมื่อพิจารณาทั้งเขตการศึกษาพบว่า การศึกษาของมารดา เป็นตัวแปรที่จะมีส่วนในการ แยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อเพียงเล็กน้อย ซึ่งผลอันนี้ เป็น เช่นเดียวกับในกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อสูงและปานกลางและ เมื่อพิจารณา กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อต่ำแล้ว การศึกษาของมารดา ไม่ได้เป็นตัวแปรที่จะแยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ

2.5 รายได้ของบิดา เมื่อพิจารณาทั้งเขตการศึกษา พบว่า รายได้ของบิดา เป็นตัวแปรอื่นหนึ่งในการ แยกนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อบิดามีรายได้อยู่ระหว่าง 2,000 ถึง 3,000 บาท (ค่าเฉลี่ยรายได้บิดา เท่ากับ 2,7300) กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อปานกลาง รายได้ของบิดา เป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่สุดที่จะ แยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ (ค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ -0.48170) แต่เมื่อพิจารณากลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อต่ำแล้วรายได้ของบิดา ไม่เป็นตัวแปรที่จะ แยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ

2.6 รายได้ของมารดา เมื่อพิจารณาทั้งเขตการศึกษาพบว่า รายได้มารดา เป็นตัวแปรที่มีส่วนในการ แยกนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อได้เพียงเล็กน้อย และ เมื่อพิจารณาในกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อสูงและปานกลางแล้วรายได้มารดา ไม่เป็นตัวแปรที่จะแยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ แต่กลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อต่ำแล้ว รายได้มารดา เป็นตัวแปรสำคัญที่จะแยกกลุ่มนักเรียนที่เข้าศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ (ค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ -0.59662)

2.7 จำนวนพี่น้องในครอบครัว เมื่อพิจารณากลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อสูงพบว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีส่วนในการ แยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อเพียงเล็กน้อย และ ไม่มีผลเลยสำหรับกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการศึกษา เรียนต่อปานกลางและต่ำ

2.8 สถานภาพของนักเรียนที่มีพี่เรียนชั้นมัธยมพบว่า นักเรียนที่มีพี่เรียนระดับมัธยมจะมีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่ไม่มีพี่เรียนระดับมัธยม

2.9 ภูมิลำเนา พบว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมีโอกาสดำเนินการศึกษาต่อระดับมัธยมมากกว่านักเรียนที่อยู่นอกเขตเทศบาลเมือง

2.10 ความต้องการของบิดามารดาในการศึกษาของนักเรียน พบว่านักเรียนที่ได้ศึกษาต่อบิดามีความต้องการให้เด็กเรียนได้ศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ศึกษาต่อ

อภิปรายผล

องค์ประกอบทางสภาพส่วนบุคคล

นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประเภทต่าง ๆ ได้เข้าศึกษาต่อแตกต่างกันคือ นักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาได้เข้าศึกษาต่อมัธยมปีที่ 1 มากกว่านักเรียนที่จบจากโรงเรียนเทศบาลและโรงเรียนประชาบาล ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนกรมสามัญศึกษารั้งส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเมืองและมีคุณภาพ สภาพแวดล้อมในโรงเรียนดีกว่าโรงเรียนเทศบาลและโรงเรียนประชาบาล จึงมีส่วนทำให้นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อชั้นมัธยม ซึ่งตรงกับการศึกษาของคิลวเฟิล¹ ที่พบว่าคุณภาพของโรงเรียนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่จัดให้มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการเข้าศึกษาในระดับสูงของนักเรียน

นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้เข้าศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อหรือประกอบกิจการงานใด ๆ ยอมต้องการบุคคลที่มีความเฉลียวฉลาดเพื่อสามารถศึกษาต่อหรือประกอบกิจการงานให้สำเร็จไปด้วยดี และมักเลือกผู้ที่ไคคะแนนสูงเป็นอันดับแรก เช่นประเทศอังกฤษผู้ได้ศึกษาต่อโรงเรียนมัธยม (Grammar school) จะต้องผ่านการทดสอบทางสติปัญญาเสียก่อน ถ้าไคคะแนนสูงตามเกณฑ์จึงเข้าศึกษาต่อได้² แต่เมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มจังหวัดแล้ว พบว่าจังหวัดที่มีอัตราการเข้าเรียนต่อสูงและปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ใช้ตัวแปรที่จะทำให้นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มจังหวัดทั้งสองมีโรงเรียนราษฎร์มากมายเพียงพอจะรับนักเรียนที่ไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อระดับมัธยมของโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการเข้าเรียนต่อต่ำ คือ มีโรงเรียนราษฎร์น้อย ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีผลต่อการเข้าศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียน

¹Woffle, Education, Economic, and Sociology, p. 234.

²Ibid. p. 217.

นักเรียนที่มีความต้องการในการศึกษาต่อมัธยมได้เข้าศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาต่อซึ่งเป็นไปตามความจริง คือ เมื่อนักเรียนมีความสนใจและความต้องการที่จะศึกษาต่อแล้วก็จะพยายามหาหนทางที่จะให้ตนได้ศึกษาในระดับสูงขึ้นไป

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ เพศ อายุ ลำดับที่ของการ เป็นบุตรของนักเรียน เป็นตัวแปรที่ไม่อาจจะนำมาอธิบายหรือสามารถอธิบายได้เพียงเล็กน้อยถึงโอกาสในการเข้าศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียน ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ¹ เกี่ยวกับความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา พบว่านักเรียนที่ได้ศึกษาต่อส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 การศึกษาภาคบังคับเป็นการศึกษาที่นักเรียนจบชั้น ป.6 ดังนั้น นักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับจึงไม่แตกต่างกันในเรื่อง เพศ อายุ จึงไม่เป็นผลให้นักเรียนได้ศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อ

องค์ประกอบทางคน เศรษฐกิจและสังคมครอบครัว

นักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพธุรกิจ รับราชการ และค้าขายได้เข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมปีที่ 1 มากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรมและรับจ้าง ทั้งนี้จะเป็นเพราะบิดามารดาที่ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรมและรับจ้าง ต้องการให้แรงงานของนักเรียนในการประกอบอาชีพในไร่นาหรือช่วยเหลือเลี้ยงน้องเป็นต้น ซึ่งตรงกับงานวิจัยของกรมสามัญศึกษา² ในเรื่อง สาเหตุที่เด็กนักเรียนไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี ที่พบว่า บิดาที่มีอาชีพเกษตรกรกรรม และรับจ้างมีความต้องการให้บุตรได้รับการศึกษาจบเพียงชั้นประถมศึกษา ส่วนบิดาที่อยู่ในกลุ่มอาชีพรับราชการและค้าขายส่วนใหญ่มุ่งหวังให้บุตรทุกคนได้รับการศึกษาในระดับมัธยมขึ้นไป

ระดับการศึกษาบิดา ที่แตกต่างกันทำให้ให้นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อแตกต่างกันกล่าวคือ บิดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมมุ่งหวังให้นักเรียนได้ศึกษาต่อระดับ

¹สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 162.

²ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัยสาเหตุที่เด็กไม่ได้เข้าสอบในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี โรงพิมพ์คุรุสภา 2509, หน้า 12 - 24.

มีชัยมุ่งหวังให้นักเรียนได้ศึกษาต่อระดับมัธยมมากกว่าบิดาที่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา ทั้งนี้อาจจะ เป็น เพราะบิดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า ประถมศึกษาตอนปลาย เริ่มเข้าใจและ เห็นคุณค่าของการศึกษา จึงต้องการส่งเสริมบุคลิกภาพของตนให้ได้รับการศึกษาสูงขึ้น ทั้งสอดคล้องกับ การศึกษาของชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา¹ เรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กวัยรุ่นไทยในชนบท เลือกลงทำงาน หรือศึกษาต่อ หลังจากการศึกษาภาคบังคับที่พบว่า บิดาที่ได้รับการศึกษาสูง อัตราส่วนของบุตร ที่เรียนต่อจะมากกว่าบุตรที่บิดาได้รับการศึกษาคำหรือไม่เคยเรียนหนังสือ แตรระดับการศึกษาของ มารคานั้นแยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อได้เพียงเล็กน้อย ซึ่งเมื่อพิจารณาตามกลุ่ม แล้วจังหวัดที่มีอัตราการ เรียนต่อสูงและปานกลางก็ได้ผล เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีผลในการแยกกลุ่ม นักเรียนเลยในกลุ่มจังหวัดที่มีอัตราการ เรียนต่อต่ำ ทั้งนี้อาจ เป็น เพราะระดับการศึกษาของมารค ของนักเรียนที่ศึกษาต่อ และไม่ศึกษาต่อไม่แตกต่างกันมากนักจึงทำให้ไม่สามารถแยกนักเรียน ออกจากกันได้

รายได้ของบิดามารคาก็เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนได้เข้าศึกษาต่อและไม่ได้ เข้าศึกษาต่อระดับมัธยม นักเรียนที่ได้ศึกษาต่อบิดามารคามีรายได้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ ศึกษาต่อทั้ง สังกัด อุทรานันท์² ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและสภาพเกี่ยวกับ ตัวเด็กบางประการทำให้เด็กไม่สามารถเข้า เรียนต่อในชั้น ประถมศึกษาตอนปลายใน เขตการศึกษา ภาคบังคับ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สาเหตุหนึ่ง ที่เด็กไม่มีโอกาสเรียนต่อในชั้น ประถมศึกษาตอนปลาย คือรายได้ครอบครัว แต่เมื่อพิจารณา เป็นกลุ่มจังหวัดตามอัตราการ เข้าเรียนต่อแล้ว กลุ่มจังหวัด ที่มีอัตราการ เรียนต่อต่ำ รายได้บิดาไม่ เป็นตัวแปรในการแยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อ และไม่ศึกษา ต่อ แต่เมื่อพิจารณารายได้มารคแล้วปรากฏว่ารายได้มารค เป็นตัวแปรสำคัญในการแยกกลุ่ม นักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ ที่เป็นเช่นนี้เป็น เพราะรายได้ของบิดาของนักเรียนไม่ต่างกันมาก

¹ ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา, เรื่องเดียวกัน, หน้า 76.

² สังกัด อุทรานันท์, "สภาพเศรษฐกิจ สังคม และสภาพเกี่ยวกับตัว เด็กบางประการที่ทำให้ เด็กไม่สามารถเรียนต่อในชั้น ประถมศึกษาตอนปลายใน เขตการศึกษา ภาคบังคับ จังหวัดเชียงใหม่ (ปริทัศน์นิพนธ์การศึกษานานาชาติ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513).

นักจึงไม่เป็นตัวแปรในการแยกกลุ่ม ดังนั้นนักเรียนที่ได้ศึกษาต่อจึงต้องอาศัยรายได้มารคและรายได้ของบิดา

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพี่น้องในครอบครัวไม่เป็นตัวแปรในการที่แยกกลุ่มนักเรียนที่ศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ปกครองทุกคนมุ่งหวังที่จะให้บุตรของตนทุกคนได้รับการศึกษาโดยเท่าเทียมกัน จึงไม่คำนึงถึงจำนวนบุตรของตนแต่ละคนจนถึงมีเหตุอย่างอื่นมากกว่า เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ความต้องการของนักเรียนในการศึกษา เป็นต้น และจากการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างนั้น มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว 4-6 คน เป็นส่วนมากจึงทำให้ตัวแปรนี้ไม่มีส่วนในการแยกนักเรียนสองกลุ่มนี้ออกจากกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อศึกษาถึงสถานภาพของนักเรียนที่มีพี่เรียนในระดับมัธยมพบว่า นักเรียนที่ศึกษาต่อมีพี่เรียนในระดับมัธยมมากกว่านักเรียนที่ไม่ศึกษาต่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระดับการศึกษาของพี่เป็นตัวแปรหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและเป็นแรงจูงใจในการศึกษาของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจรรยา พานิชย์ฉลินไชย¹ พบว่า นักเรียนที่มีพี่เรียนสูงกว่าประถมศึกษาปีที่ 7 ได้เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาความสนใจและความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร พบว่า นักเรียนที่ได้ศึกษาต่อส่วนใหญ่แล้วบิดามีความสนใจและความต้องการที่จะให้เด็กเรียนศึกษาต่อที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะบิดามารคามีความเข้าใจและเห็นความสำคัญของการศึกษา หรือมีความไม่พอใจในระดับการศึกษาของตน จึงพยายามสนับสนุนให้บุตรของตนได้รับการศึกษาต่อและจากการศึกษาของเลห์เบิร์ก (Rehberg) และเลสต์บีย² (Liestby) พบว่า การสนับสนุนของบิดามารคามีต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาของบุตรมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการศึกษาของบุตร

นักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาลเมือง ได้เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมมากกว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลเมือง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บิดามารคที่อาศัยอยู่ในเมืองเห็นความสำคัญทางการศึกษามากกว่าบิดามารคของนักเรียนที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลเมืองทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันมีโรงเรียนมัธยมแผ่ขยายไปในชนบทแล้วก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฉกทพิพ

¹จรรยา พานิชย์ฉลินไชย, เรื่องเดียวกัน, หน้า 183.

²Rehberg, R. A., and Liestby, D. L., Social Forces, XLV: 362 - 371.

กระหม่อมทอง¹ ที่พบว่า บัณฑิตที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง จะมีความมุ่งหวังให้บุตร เรียนในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปสูงกว่าบัณฑิตที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท

ขอเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะองค์ประกอบทางสภาพส่วนตัว และองค์ประกอบทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว ควรจะได้มีการศึกษาถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น องค์ประกอบทางสติปัญญาของนักเรียนและองค์ประกอบทางสภาพแวดล้อมทางการศึกษา เป็นต้น
2. การวิจัยควรขยายกลุ่มตัวอย่างไปถึงผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน เพื่อสำรวจความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียนด้วย
3. ควรจะได้มีการวิจัยตนเองนี้ เกี่ยวกับการ เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมตอนปลาย ตามระบบการศึกษาใหม่ในแผนการศึกษา พ.ศ. 2520
4. ควรทำการวิจัยเพื่อ variate คุณภาพของค่า Discriminant Function ที่คำนวณได้จากสมการนี้

¹ ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง, เรื่องเดียวกัน, หน้า 63.